

ETŰD

Hol az árnyak összelépnek, ott, ahol
egy irányban folyamodnak a törzsek, ott, abban a percben
megjelenünk, lecsúsztatva a csontokról, a fényt majd
vállvetve görgetjük tovább.

Mondd el az álmokat. Azt írd majd meg,
ahogy egyetlen lélegzetben építettük a pavilont, így halljuk
vitrinben az üvegcédrus csörrenését. Csilingel, rezeg bennünk,
benőve tereinket, átvilágítva a tüdőt, sötét erdőket.

Módosult billentyűink árnyat vetnek az úrben –
fehér inget ölt, legyél a csont, rajtunk izomból dobogjon
a tisztaság.

Játszd a fűgát, utolsó etűdöt. Játssz kongó gyöngysort,
csigolyák roppanását a szárítókötélen.

SIVATAG

Emlékeim közt skorpiók játszanak,
bördzsekis szabadságharcosok a napforgós sztrádán,
feltülköli kamionunk a sivatagi vöröset,
törött mosolyt nyelnek az elárvult tükrök, róka menti
kölykeiket, gyerekkori játékok a sugárutak mentén,
kezdetektől utazunk, talán együtt jutunk
el a sziklasírig, mely kijelöli majd a véget is.

Valaki a kőzetekre időtlen geometriát
rajzolt, azóta tartósabbá lettek az álmok,
vonalat húzok a homokba, álláspontom így
határozott lesz, álmodom a Napról,

a napról álmodom, mikor minden erőfeszítés
értelmét nyeri, ahogy K. B. Kúnó tanítja: válasszuk
azt a valóságot, melyben több a szabadság.

A dúnék mögött ívet húz az izzó gömb,
egy szerecsen asszony mosolyog, *pretty woman*
give your smile to me, a lecsorgó arany
napfolttá szelídül asztalomon, hol háborús
tervek születtek egykor, azóta sok minden történt,
nyomkövetőt varrtunk a galambokba, és nem
értjük a monitoron villogó üzenetet.

SÁRKÁNYOK, LOVAK ÚTJÁN

Drumul sǎnǎtǎŕii,
káprázatos lépcsőkön a megváltásig kitaposott út –
bokatőig árad a túlcordult alázat,

már mindent képkötő eljárásokkal vizsgálunk,
egymást is így, szövevényeket a koponyafalig átvilágítva –
ernyőre hányva zárványt, gyöngyöt, kibomló igazat,

vagy inkább ássunk el mindent, rohadjon, dögöljön
föld alatt a múlt, hiába születtünk tükörben, hasad a függöny –
tollas sárkányok sütik fűszerágyon rózsaszínű májainkat,

mégis én leszek, ki utad állja, vagy térítőkig is elkísér,
naponta rajtam lovagolsz, én a szavak helyett küzdök majd:
hörgő bariton pegazus, tűzbe mártasz, repülünk.

ÁLLANDÓ

Árvidék nyomain az esti kövek –
edényben a gyűrött, vastag-fekete víz.
Nem változunk, te is tudod ezt.
Előtör halottaiból, zsigerekből a kín.
S ha kifeszítik is, a test éber
és mint a kő, álmodik; elszórt tájak,
sivatag, alakváltó terek poklain –
csontközi árnyakba tép a fog.
Lenn: állandósult bazaltvirág, szirmok
alatt maszkok, kinőtt bokasín.